

1 KORINTHE 12:12-27

- 12 ¶ Een lichaam is een eenheid die uit vele delen bestaat; ondanks hun veelheid vormen al die delen samen één lichaam. Zo is het ook met het lichaam van Christus.
- 13 Wij zijn allen gedoopt in één Geest en zijn daardoor één lichaam geworden, wij zijn allen van één Geest doordrenkt, of we nu uit het Joodse volk of uit een ander volk afkomstig zijn, of we nu slaven of vrije mensen zijn.
- 14 Immers, een lichaam bestaat niet uit één deel, maar uit vele.
- 15 Als de voet zou zeggen: 'Ik ben geen hand, dus ik hoor niet bij het lichaam, 'hoort hij er dan werkelijk niet bij?
- 16 En als het oor zou zeggen: 'Ik ben geen oog, dus ik hoor niet bij het lichaam, 'hoort het er dan werkelijk niet bij?
- 17 Als het hele lichaam oog zou zijn, waarmee zou het dan kunnen horen? Als het hele lichaam oor zou zijn, waarmee zou het dan kunnen ruiken?
- 18 God heeft nu eenmaal alle lichaamsdelen hun eigen plaats gegeven, precies zoals hij dat wilde.
- 19 Als ze met elkaar slechts één lichaamsdeel zouden vormen, zou dat dan een lichaam zijn?
- 20 Het is juist zo dat er een groot aantal delen is en dat die met elkaar één lichaam vormen.
- 21 Het oog kan niet tegen de hand zeggen: 'Ik heb je niet nodig, 'en het hoofd kan dat evenmin tegen de voeten zeggen.
- 22 Integendeel, juist die delen van het lichaam die het zwakst lijken zijn het meest noodzakelijk.
- 23 De delen van ons lichaam waarvoor we ons schamen en die we liever bedekken, behandelen we zorgvuldiger en met meer respect
- 24 dan die waarvoor we ons niet schamen. Die hebben dat niet nodig. God heeft ons lichaam zo samengesteld dat de delen die het nodig hebben ook zorgvuldiger behandeld worden,
- 25 zodat het lichaam niet zijn samenhang verliest, maar alle delen elkaar met dezelfde zorg omringen.
- 26 Wanneer één lichaamsdeel pijn lijdt, lijden alle andere mee; wanneer één lichaamsdeel met respect behandeld wordt, delen alle andere in die vreugde.
- 27 ¶ Welnu, u bent het lichaam van Christus en ieder van u maakt daar deel van uit.

Gemeente van onze Heer Jezus Christus,

Hebben we er wel eens bij stil gestaan hoe belangrijk het is dat ons lichaam goed functioneert?

Zolang we gezond zijn staan we daar in de regel niet zo bij stil, maar het hoeft maar dat ene spiertje te zijn, die ene zenuw en je ligt plat en je hoeft maar even die migraine-aanval te hebben en je bent totaal uitgeteld.

Eén lichaamsdeel hoeft het maar te begeven en we zijn nergens meer.

En zo zitten we midden in de betekenis van Pinksteren.

Want als de Heilige Geest gaat werken dan maakt hij mensen samen tot een lichaam.

"U bent het lichaam van Christus..." schrijft Paulus

Horen we het goed?, want hij zegt niet: u bent 'als' het lichaam van Christus.

Hij 'vergelijkt' de gemeente niet met een lichaam en zegt niet, dat de gemeente 'iets weg' heeft van een lichaam, nee: "Jullie 'zijn' het lichaam van Christus".

Wat bedoelt hij daarmee? Hij bedoelt dit.

Toen Jezus Christus op aarde was, had Hij ook een lichaam van vlees en bloed; ogen die konden zien, oren die konden luisteren, handen die konden zegenen en een hart dat liefhad.

Dat was toen, maar hoe is het nu?

Vandaag heeft Hij ook een lichaam om zijn taak te vervullen.

En dat lichaam bestaat uit levende mensen: wij zijn dat lichaam, wij vertegenwoordigen Christus... Wij hier in Middelharnis en zij daar in Kenia.

Zoals het lichaam een eenheid is en de ledematen een veelheid... zo is het ook met Christus.

Wij gedoopte mensen, door de Geest vervulde mensen worden geroepen om Jezus Christus present te stellen.

Dat is de betekenis van Pinksteren.

Door ons, zijn lichaam, wil Hij zijn handen tonen, zijn stem laten horen, zijn hart bekend maken.

Maar stel je voor dat dat lichaam nu eens niet goed functioneert, hoe merken de mensen dan iets van de liefde en de goedheid van onze Heer?

Daarom is 'lichaam van Christus zijn' uiterst belangrijk in onze individualistische samenleving van ieder op zich.

We moeten weer iets van een wij-gevoel krijgen, ergens bij horen.

Daarom moet de gemeente zeker niet iets hebben van een zak met glazen knikkers die onverbonden in een net zitten; of een kruiwagen met kikkers, die springen alle kanten op...

Maar ook niet het andere uiterste: de gemeente als aardappelpuree waardoor allen in elkaar opgaan zodat je jezelf niet meer bent.

Nee, we zijn een lichaam met verschillende organen en functies. Wereldwijd.

Het is daarom zo mooi dat je bij een bezoek aan Israel de veelkleurigheid van de kerk tegenkomt: een groep uit Oost Europa zingt het kyrie op zijn slavisch, een groep Amerikanen zingt Opwekkingsliederen met een gitaar en een groep Refo's uit Nederland zingt statig de Psalmen.

Wij horen bij elkaar, hoe verschillend we ook zijn!

Daarom gaat het mij aan het hart dat kerken in het Midden-Oosten met de oudste tradities onder druk staan, sterker worden vervolgd en weg gevaagd.

Dat moeten wij voelen...! Want we zijn lichaam.

Als ik Paulus goed begrijp moeten we om lichaam van Christus te zijn eerst iets ontvangen.

De klinkt wat consumptief: ontvangen, halen...want komen we alleen naar de kerk om iets te halen?

Nou, zegt de één, ik kom voor een goede preek, en weer een ander zegt, ik kom voor mooie muziek en liederen en weer een ander komt voor de gemeenschap.

Maar als mensen niet vinden wat ze zoeken en dan blijven ze weg, of zoeken elders. Toch moet je oppassen het kerkbezoek tot een soort "winkelen" en "shoppen" te maken.

Want met Pinksteren worden de gaven van de Geest ontvangen, die zijn bedoeld om een inbreng te hebben tot welzijn van allen.

U, jij en ik komen wat inbrengen van wat we hebben ontvangen.
U hebt, jij hebt en u bent/jij bent allemaal een verschillende gave.

Dat geldt ook wereldwijd. Alle kerkelijke tradities zijn begaafd.

Ik zeg altijd: om te weten wat je gelooft moet je protestant zijn; om te ervaren wat je gelooft een beetje evangelisch; om te vieren wat je gelooft een vleug Rooms-katholiek of Oosters-Orthodox'.

Wat is een gave?

Een gave ligt dicht tegen een talent aan, maar het valt er niet mee samen, want als iemand Grieks en Hebreeuws kent wil dat niet zeggen dat ie op de preekstoel past. En als iemand goed kan rekenen wil het niet zeggen dat 'ie boekhouder van de kerk kan worden, want misschien speelt te veel op safe of is ie te veel uit op winstbejag. Nee, een gave is een talent dat helemaal in beslag is genomen door de liefde van Christus.

En nu heeft niet ieder dezelfde gaven: "als het lichaam geheel en al oog was, waar bleef het gehoor", zegt Paulus in overeenstemming met Pinksteren.

Stel je voor dat iedereen dominee was, dat zou saai zijn... nee, er zijn pastorale gaven, diaconale gaven, liturgische gaven, gave van het Woord, van het gebed, mensen die beameren, websites maken, bloemen schikken, hun huis open stellen, met cijfertjes omgaan...

Het gaat erom dat ieder zijn plek en functie in het lichaam leert ontdekken.

De vraag is: wat staat het volop functioneren van het lichaam in de weg?

Het eerste wat genoemd moet worden is de mentaliteit van: "ik heb niks", het minderwaardigheidsgevoel.

Eigenlijk hoort dat niet thuis in het woordenboek van een christen: "de voet moet niet tot de hand zeggen: omdat ik niet de hand ben behoort ik niet tot het lichaam.

Ieder heeft iets om werkzaam te zijn in eigen omgeving en wees blij met het kleine beetje dat jij hebt gehad.

De een heeft een hele klas met leerlingen en de ander heeft de zorg voor een kind.

De één is premier en heeft de zorg voor 16 miljoen mensen en de ander zorgt voor het gezin, de een verplaatst zich makkelijk om iets voor God en medemens te doen en de ander maakt van zijn rolstoel een preekstoel.

De één heeft de gave van het woord en de ander van het luisteren.

We zijn allen heel verschillend qua intellect, karakter en aanleg en dat hebben we te aanvaarden.

Geen minderwaardigheidsgevoelens, dus.

Het tweede wat het functioneren in de weg kan staan is de mentaliteit van: "ik heb alles", het meerderwaardigheidsgevoel, de hoogmoed zoals een Franse koning zei: de Staat ben ik.

Maar iemand moet niet denken dat' ie alles heeft: "het oog kan niet zeggen tot de hand: ik heb je niet nodig".

Mijn lichaam functioneert niet als mijn slokdarm zou zeggen "ik heb niks met die maag te maken, want dan wordt mijn lichaam ziek.

Zo ook in het lichaam van Christus.

Kijk uit voor de trots van: ik ben veel belangrijker, kijk uit voor de macht van de groep...

Laat de gaven functioneren, want geen enkele gave kan gemist worden en onze rangorde van gaven slaat nergens op.

Er was eens een predikant die voor de hemelpoort verscheen.

Petrus, de poortwachter vroeg: "wie ben jij?"

"Ik ben de bekende Ds. schaapherder", maar Petrus zei: "nooit van gehoord."

"Ja, maar", ik heb veel geprekeerd en veel boeken geschreven", maar Petrus zei: "mij onbekend".

"Ja, maar ik heb ook in allerlei commissies en synodes gezeten".

Maar Petrus zei: "ik ken die commissies niet".

En zo bleef het doorgaan totdat er een engel langs kwam die zei: "ik ken die man, hij gaf de vogeltjes altijd te eten in de winter".

'O maar dat verandert de zaak', zei Petrus, 'kom binnen, want de God die alle vogels heeft gemaakt zal je daarvoor graag bedanken'.

Begrijpt u de bedoeling: de gaven waarmee wij willen opvallen worden soms door God geringschat en wat wij minder vinden opvallen, valt Hem wel op.

Het zijn de kleine dingen, die het doen bij God - Dat is Pinksteren.

We zijn het lichaam van Christus in deze wereld.

Iedereen is daarbij nodig als lichaamsdeel, als gave van de Geest.

Ieder is daarbij uniek. Je hoeft de ander niet kopiëren.

Ga niet denken als je gevraagd wordt als ambtsdrager: ik moet het zo gaan doen als mijn voorganger, of ik moet als bezoeker medewerker ...

God zal later niet aan mij vragen waarom ik niet als Abraham, Mozes of Billy Graham was, maar of ik Leen Jan Linggen was.

En Leen Jan Linggen kan ook niet zonder de gemeenschap om hem.

M.a.w. Wij moeten elkaar nodig willen hebben.

Kijk eens goed naar het lichaam, want daar worden die lichaamsdelen die bij ons niet erg in aanzien staan, waarvoor we ons schamen, met de meeste zorg omgeven en er wordt gezinspeeld op die lichaamsdelen die wij door kleding bedekken.

In de gemeente is het namelijk zo dat de aanzienlijke, opvallende en sterke leden van de gemeente, de zwakken het meest nodig hebben.

Niet andersom: wij denken dat de zwakken de sterken nodig hebben, maar zo is het niet!

De gezonde en sterke leden van de gemeente hebben de zieke en zwakke leden nodig om .... liefde te leren!

Dus: actieve mensen, trouwe kerkgangers... u heeft die anderen van de rand nodig om lichaam van Christus te zijn.

Dat is ook de ervaring ook van heel veel mensen die in de zorg werken en te maken hebben met mensen die hulp nodig hebben.

Ze zeggen vaak: ik heb daar echt contact, de maskers vallen daar af.

Ik help hen niet alleen, maar zijn helpen mij ... om waarlijk mens te zijn!

Moge het zo Pinksteren zijn: dat we lichaam van Christus zijn in deze wereld, een lichaam dat zich goed kan voortbewegen, een lichaam dat door de vele genadegaven het heil dat in Christus is verschenen present kan stellen.

Paulus eindigt met te zeggen: zo is het bij u, dat is uw bijzondere geheim.

Niet: zo moet u worden, maar u bent het al. En wordt dan wie u bent.

Amen